

πτύχθησαν θεαματικῶς, αἱ συνειδήσεις εἶχον ἐλπίσει πολὺ εἰς τὰς εὐεργετικὰς τῶν δυνατότητας διὰ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν. Σήμερα αἱ ἐφηρμοσμένοι ἐπιστῆμαι ἐμφανίζονται ὡς ὄπλον, τοῦ ὁποίου ἡ καλὴ ἢ κακὴ χρῆσις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλὴν ἢ κακὴν πρόθεσιν τῶν ἀνθρώπων. Δὲν εἶναι λοιπὸν δίκαιον νὰ καταφερώμεθα κατὰ τῶν ἐπιστημῶν αὐτῶν, ἵς ἐὰν τὸ κακὸν νὰ προήρχετο ἀπὸ αὐτάς, ἐνῶ αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην συμπεριφορὰν. Ἀντιθέτως αἱ ἐφηρμοσμένοι ἐπιστῆμαι παρέχουν ὕλας τὰς δυνατότητας διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου μέσῳ τῆς τεχνολογίας, τὴν ὁποίαν τρέφουν μὲ τὰ ἐπιτεύγματά των, καὶ δι' ἓνα καλύτερον ὕλικὸν μέλλον διὰ τὸν ἀνθρώπον. Ἐν τούτοις εἰς τὸ καλύτερον αὐτὸ ὕλικὸν μέλλον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φθάσωμεν ποτέ, ἂν δὲν στριχθῶμεν εἰς τὴν δυνατότητα τοῦ δαμασμοῦ ὅχι μόνον τῆς ὕλικῆς φύσεως ἀλλὰ καὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΡΧΑΙΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΙΚΗΝ

ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ (Ἐκ μνείας ἐν Ψυχάρῃ Τὸ ταξίδι μου)

Ἐκ τόπου δὲ κινούμενος βροντῆς ἤχον ἐτέλει,
ὥστε δοκεῖν σαλεύεσθαι γῆν τε καὶ πάντα δένδρα.

Movit uti sua membra loco ciet ille fragorem

Cum tonitru : terram et dicas tremere undique lucos.

ΝΕΙΛΟΣ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΣ

Ὡς θρασὺ μορφῶσαι τὸν ἀσώματον· ἀλλὰ καὶ εἰκὼν
εἰς νοερὴν ἀνάγει μνηστὶν ἐπουρανίων.

Corporis expertem gravis est res claudere forma·

at simulacrum animos numina nosse docet.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ

Τεκμήριον πρὶν οὔσα μαντικῆς δάφνη
θείας ἐορτῆς σύμβολον νῦν τυγχάνει,
κοσμοῦσα φύλλοις, ὡς ὄρεᾶς, ἡδυπνοῖς
Χριστοῦ τὸν οἶκον ἀντὶ τῶν χρηστηρίων

Oraculorum testis olim laurea

in signe nunc est facta divinae dapis,

foliis adornans, ut vides, fragrantibus

non templum Apollinare, sed Christi domum

GOETHE (Ἀπόφθεγμα)

Ἄριστ' ἂν, οἶμαι, πάντες ἐν βίῳ τούτῳ
πρήσσοιεν, εἰ δύναιτο πάντα δις πρήσσειν.

METASTASIO

Cha meraviglia
dell' ignoranza é figlia
e madre del saper

Ἡ θαῦμα πᾶν πέφυκεν ἀγνοίας ἀπο,

γεννῶν δὲ σοφίαν αὔθις εὐρεθήσεται.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Θεά! στή γῆ κατέβασες τὸν οὐρανὸ μὲ χέρια
φωτοπεριχυμένα

Θεέ! κι' ἀνέβηκεν ἡ γῆ ψηλότερ' ἀπ' τὰστέρια
πιστεύοντας Ἐσένα!

Aethere descendens terram tu, diva, petisti
luciferis manibus

te, sed te rapitur super ultima sidera tellus,

Dive, secuta ducem!

ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

Χαρά τῆς πρώτης μου ζωῆς,
φεγγάρι ἀγαπημένο,
σύ δὲν πονεῖς, ἐγὼ πονῶ·
γιατὶ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
κρεμιέσαι λυπημένο;

Luna olim puero deliciae mihi,
quae secunda nites (ast ego torqueor),
cur nunc aetheris alti
pendes tristior in plaga?

ΨΥΧΑΡΗΣ

Ἄλλα λουλούδια θὰ ξανοίξουν,
ἄλλα ἀστέρια θὰ φέξουν·
τὸ περιβόλι δὲν ἀλλάζει·
στέκεται πάντα καὶ δὲν χαλνᾷ.

Hortus uti variet flores,
ut sidera caelum,
idem est hortus,
idem splendet in orbe decus.

ΚΑΒΑΦΗΣ

Ἄλλοιμονον, εἶν' ὑψηλὴ τὸ βλέπω,
πολὺ ὑψηλὴ τῆς ποιήσεως ἡ σκάλα·
κι' ἀπ' τὸ σκαλι τὸ πρῶτο ἐδῶ πού εἶμαι
ποτέ δὲν θ' ἀνεβῶ ὁ δυστυχημένος.

Stant alta Musae tecta : vix gradus calco
imos et eheu ! spes abest ut ascendam.

ΙΑΚ. Ρ. ΡΑΓΚΛΒΗΣ

ὦ ἀνοφύρε Μάϊε, μετὰ παλμῶν σὲ προσφωνῶ.
Ἡ ὄψις σου, ἦν τοῦ παντός ἡ ἀρμονία ψάλλει,
εἶν' ἑορτὴ ἐπὶ τῆς γῆς. πανηγυρίς ἐν οὐρανῷ
κι' εἰς τὴν σκιάν σου ἡ ζωὴ μὲ τ'ἀνθη ἀναθάλλει.

Mai floride, te quam propero alloqui,
quem rerum genetrix concinit ut videt,
festum ac tecta simul daedala agit polo
sub te vita novis floret honoribus!

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Νερά καθάρια καὶ γλυκά, νερά χαριτωμένα
χύνονται μὲς τὴν ἄβυσσο τὴ μοσχοβολισμένη,
καὶ παίρνουνε τὸ μύσχο τῆς κι' ἀφίνουν τὴ δροσιά τους,
κι' οὐλα στὸν ἥλιο δείχνοντας τὰ πλούτια τῆς πηγῆς τους
τρέχουν ἐδῶ, τρέχουν ἐκεῖ καὶ κάνουν σὰν ἀηδόνια

Lympha pura, lympha dulcis, lympha plena gratiae
se profundit in barathri suave olentis gurgitem ;
mutuatur hinc odorem, linquit ut rores meros ;
copiam tunc usque fontis explicans Phoebosui
fertur huc et fertur illuc datque ceu Progne melos.